

ξειδείου παρά τὴν θάλασσαν τῶν ἀλκυόνων. Ὁ λίθος τοῦ δακτυλιδίου τούτου φέρει ἀετὸν, τὸ συμβολικὸν τῆς αὐτοκρατορίας πτηνόν. Ὁ γέρον Ἀρματωλὸς πρὸ πολλῶν αἰώνων ἐκοιμᾶτο ἐν τῷ καθημαγμένῳ τάφῳ αὐτοῦ ὅτε τὸ ἔμβλημα τοῦτο τῆς ἐλληνικῆς ἐπαναστάσεως περιῆλθεν εἰς τὰς πατριωτικὰς χεῖρας τοῦ Κ. Π. Λάμπρου. Ὁ λίθος οὗτος οὐχὶ δ' ὁ δακτύλιος ἠγοράσθη παρά τοῦ πατρός μου ἐν Ἰθάκῃ καὶ ἐκεῖ ἀνευρέθη· εἶναι δὲ φυσικόν· καθότι πολλαὶ οἰκογένειαι ἀρματωλῶν καὶ κλεπτῶν διητῶντο αὐτόσε· ἴσως ἐπλάσθη ὅτι ἀνευρέθη ἐν Γαλαξειδίῳ ἐκ τῆς σημειώσεως τοῦ Κ. Βαλαωρίτου ὅτι ὁ λίθος οὗτος ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ χρονικῷ τοῦ Γαλαξειδίου τοῦ Κ. Σάθου. Εἶναι ὁ λίθος τετράγωνος κεκομμένος κατὰ τὰς γωνίας, χρυσοειδὴς (venitina) καὶ ἔχει τὴν ἐπιγραφὴν ΧΡΙΣΤΟΜΗΛΟΝΙ 1744 ἄνωθεν δὲ φέρει τὸν ἀετὸν.

Τοιαύτη ἐν περιλήψει, Κύριοι, ἡ ἐπετηρὶς τοῦ Συλλόγου πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν Ἑλλήνων σπουδῶν ἐν Γαλλίᾳ.

Ἀποδώσωμεν τοῖς ὑπὲρ τῆς Ἑλλ. γλώσσης μολχθοῦσιν εὐγενέσιν ἐκείνοις ἀνδράσι τὸν φόρον τῆς ἡμετέρας εὐγνωμοσύνης καὶ εὐχρηθῶμεν ὅπως τὸ παράδειγμα τῶν ἐν Γαλλίᾳ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι ἀλλαχοῦ ἐλληνισταί.

ΜΙΧΑΗΛ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ.

Σωματικαὶ ἐλλείψεις ἐπισήμων τινῶν προσώπων.

(Συνέχεια. — Ἰδε φυλ. Γ'.)

Ποιηταὶ τυφλοὶ ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου εἰσὶ πολλοί. Παραθέτομεν τὸν Μίλτωνα, (α) τὸν Λουεσκοά (Ach-Dan) Λεοπόλδου (γεννηθέντα τυ-

α). Ἡμέραν τινα ἐν τῷ Σαιντ-Γάμερς ὁ Κάρολος Β' ἀπῆντησε τὸν τυφλὸν Μίλτωνα. «Κύριε εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, ἴδοὺ πῶς ὁ Θεὸς σ' ἐτιμώρησε διὰ τὴν κατὰ τοῦ πατρός μου συνωμοσίαν. — Μεγαλειότατε ὑπέλαβεν ὁ ποιητής, ἔάν τὰ θεινὰ, τὰ κατὰτρέχοντα ἡμᾶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰσὶ τιμωρίαι διὰ τὰ ἁμαρτήματά μας, ὁ πατήρ σας πρέπει νὰ ᾔητο πολὺ ἔνοχος.

φλὸν καὶ ἀποθανόντα ἐν ἔτει 1753), τὴν Μόττ-Χουδάρτ, τὸν Δελίλ, τὸν Βλακλόκ, τὸν Ἀβίς, Κότσλοῦ καὶ τὴν ἐξ Ἀργωβίας Λουίζαν Εγγλῶφ, ἧτις ἐτυφλώθη παῖς ἔτι οὔσα.

Ὁ Ἀσκώνιος Πεδιανός, γραμματικὸς τοῦ αἰῶνος, ὁ Αἰδύμος, περίφημος σοφὸς τῆς Ἀλεξανδρείας (ἀποθανὼν ἐν ἔτει 395), ὁ Φλωρεντῖνος Μωρανδολίνη ἱεροκέρυξ καὶ ποιητὴς λατῖνος (ἀποθανὼν ἐν ἔτει 1497), ὁ περιβόητος ἰταλὸς γραμματικὸς Πιντάνος, ὁ Ἀλεμάνδους Γρίσινγκερ, ὅστις ἐγνώριζεν ἑπτὰ γλώσσας, ὁ πεδεμόντιος φιλόσοφος Γράσσι (ἀποθανὼν ἐν ἔτει 1831) κτλ. προσεβλήθησαν ἐν ἡλικίᾳ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον προβεβηκυῖα ἐπαθὼν τύφλωσιν. Πρὸς τοῖς ἀνωτέρω παραθέτομεν καὶ τοὺς Βοτανικοὺς Ροῦμπφ (ἀποθ. 1693) καὶ Ἀντ. Λαυρέντιον Γιουσιέ (ἀποθ. 1838), τὸν Ὀλλανδὸν μαθηματικὸν I. Βόργες (ἀποθ. 1952), τὸν κόμητα de Pagan μηχανικὸν καὶ ἀστρονόμον γάλλον (ἀποθ. 1665), τὸν Γαλλιλαιὸν, τὸν ἀστρονόμον Κασσίνι, τὸν ἐκ Γενεύης φυσιολόγον Χούβερ, ὁ ὁποῖος ἀφῆκε συγγράμματα ἀξιόλογα περὶ τῶν μελισσῶν, τὸν Βεράρδον, ὁ ὁποῖος τυφλωθεὶς τὸ 23 ἔτος τῆς ἡλικίας, ἐξηκολούθησε τὰς μαθηματικὰς διδασκαλίας ἐν τῷ κολλεγίῳ τοῦ Βριανσόν, καὶ τέλος τὸν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας Δ'γούστον Θιερό.

Ὁ περιφημότερος τῶν ἀνδρῶν, ὅστις καίτοι τυφλῶς ἐπέκτησε φήμην ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, εἶναι ἀναντιρρήτως ὁ ἄγγλος Σάουνδερσων, ὁ ὁποῖος ἐξ εὐλογίας ἐτυφλώθη πρωτοετῆς ἔτι ὢν (1683). Μεθ' ὅλην ὁμῶς αὐτοῦ τὴν ἐντελὴ τυφλότητα ἐπιμελῶς ἐνησχολήθη εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἐπιστημῶν, καὶ ἐδίδαξε μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Κανταβριγίας τὰ μαθηματικὰ καὶ τὴν ὀπτικήν. Παρ' αὐτῷ ἡ αἴσθησις τῆς ἀφῆς κατέστη τοσοῦτον ὀξεῖα καὶ εὐαίσθητος, ὥστε ἐκ τινος συλλογῆς ῥωμαϊκῶν νομισμάτων ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὰ γνήσια τῶν κίβδηλων, ἂν καὶ τὰ κίβδηλα εἶχον τοιαύτην ὁμοιότητα πρὸς τὰ γνήσια ὥστε ἠδύναντο ν' ἀπατήσωσι καὶ τοὺς ἔχοντας τὴν καλλιτέραν ὄρασιν. Ἐκ τῆς μεταλλαγῆς τῆς πρὸςβολῆς τοῦ ἀέρος ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐγνώριζεν, ἂν ἀντικείμενόν τι ἔκειτο πλησίον ἢ μακράν. Διὰ τῆς ἀκοῆς του, ἠδύναντο νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ μεγέθους αἰθούσης εἰς ἣν τὸν εἰσήγαγον, περὶ τῆς ἀποστάσεως αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τοίχου κ. τ. λ.

Ὁ πρῶστος Λουδοβίκος Δουλὼν, αὐλιστῆς

οχι αδόκιμος έτυφλώθη οκταέτης. Έν έτει 1796 ο Βόλβε διευθυντής προκαταρκτικού τινος σχολείου έν Δρέσδη έφευρε δι' αυτόν κινητόν τι αλφάβητον, δι' ού ήδυνήθη νά γράψη μίαν αυτοβιογραφίαν δημοσιευθεΐσαν υπό Wieland. (Zurich, 1807, 2 τόμ. εις 8^{ον}).

Η δεσποινίς Παραδίς, περίφημος κλειδοκυμβελίστρια έτυφλώθη διετής. Τό 1784 έλθοῦσα εις Παρισίους, επαιξε μετά τής μεγαλειτέρας επιτυχίας.

Έν τῷ 16 αιώνι, κατά τήν εγκαινίασιν τοῦ Θεάτρου τής Βικεντίας (Vicence) υπό τής Ολυμπιακής Ακαδημίας τής πόλεως ταύτης, παύστησαν τόν Οιδίποδα τοῦ Σοφοκλέους μεταπεφρασμένον υπό τοῦ Ορσάτου Ιουστινιάνη ευγενοῦς Ένετοῦ. Τό μέρος τοῦ Οιδίποδος έν τῇ τελευταία πράξει παρεστάθη υπό Λουδοβίκου Γράττου δραματικοῦ υποκριτοῦ τυφλοῦ.

Κατά τόν 17^{ον} αἰῶνα ὁ γλύπτης Ιωάννης Γονέλλη έν Καμβασούια (Τοσκάνα) είκοσαέτης απώλεσε τήν ὄρασίν του, έν τούτοις εξηκολούθησε τήν τέχνην του, καί κατεσκεύασε πολλάς προτομάς εξ ὀπτῆς γῆς θεωρουμένας ὡς ἀριστουργήματα. Διατηρεῖται έν ἄλλοις αὐτοῦ ἔργοις έν τῷ ἀνακτόρῳ Βαρβερίνῃ έν Ρώμῃ προτομή τοῦ πάπα Οὐρβανοῦ Η', κατασκευασθεῖσα υπό τοῦ Γονέλλη. Ἦρκει νά ψάυσῃ διὰ τῆς χειρὸς πρόσωπόν τι, διὰ νά πλάσῃ κατόπιν ἀκριβέστατα τοὺς χαρακτῆρας. Περὶ αὐτοῦ βεβαίως γίνεται λόγος έν τῷ ἐπομένῳ χωρίῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ ἀββᾶ Ἀρνώλδου, έν ᾧ οὐκ οἴδαμέν πως τὸ ὄνομα τοῦ ἀριστοτέχνου ἔμεινεν έν λευκῷ.

Ἀεπεθύμουν νά μοι ἦτο δυνατόν νά διέλθω ἀπὸ Λούκας, διὰ νά ἶδω έν θαῦμα τῶν ἡμερῶν μας τόν περίφημον γλύπτην ὁ ὑποῖος λίαν ἐπιτυχῶς ἐξήσκησε τήν τέχνην του, καί ἐπὶ τέλους ἀπολέσας τήν ὄρασίν του ἐξακολουθεῖ οὐχ ἦττον ἐργαζόμενος ἐπὶ τοῦ μαρμάρου, ἐπιτυγχάνων τήν ὁμοιότητα τῶν προτομῶν πρὸς τὰ πρόσωπα ἅτινα θέλει νά παραστήσῃ, διὰ τῆς ἀφῆς. Λέγουσιν, ὅτι εἰναί τι ἐκπληκτικόν.

Ἡ πριγγηπέσα τῆς Παλεστρίνης (dona Anna Colonna), γυνή τοῦ πρίγγηπος Βαρβερίνου, διαβαίνουσα ἀπὸ Λούκαν ἐρχομένη ἐκ Γαλλίας, ἠθέλησε νά ἐπισκεφθῇ τόν παράδοξον αὐτόν ἄνθρωπον, ὃν ἐγνώρισε πρὶν ἤδη ἀπολέσῃ τὸ φῶς αὐτοῦ.

Ἡ δὲ ἀκριβῶς βεβαιωθῇ περὶ τῆς ἀλη-

θείας τῶν περὶ αὐτοῦ φημιζομένων, παρουσίασεν αὐτῷ νομισματοσῆμον, ἐφ' οὗ εἶπεν ὅτι ἦτο γεγλυμμένη ἡ κεφαλὴ τοῦ πρίγγηπος· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μετά τινος ἐπιψάυσεως, ἤρξατο κατασπαζόμενος τὸ νομισματοσῆμον, λέγων «Κυρία, δὲν μὲ ἀπατάται οὕτως, ἀναγνωρίζω ἐνταῦθα τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγαθοῦ μου αὐθέντου, τοῦ πάπα Οὐρβανοῦ». ὡς ἐάν εἶχεν ὀφθαλμοὺς εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ὅπως διακρίνει πρᾶγμα τόσον ὀλίγον ἐπαισθητόν εἰς τὴν ἀφῆν, ὅσον εἶναι τὸ ἀνάγλυπτον ἐνὸς νομισματοσήμου.

Ὁ Λομάτσα ζωγράφος Ἰταλὸς τοῦ 18-ου αἰῶνος περὶ τὰ ἔσχατα τῆς ἡλικίας του, ἀπώλεσε τὸ φῶς του.

ὑπάρχουσι δὲ καί στρατιωτικοί, οἵτινες καίτοι τυφλοὶ οὐχ ἦττον ὠδήγησαν στρατοὺς. Τιοῦτοι ὑπῆρξαν ὁ Ἑρρίκος Δάνδολος, καί ὁ Ἰωάννης Τζίσκας (Ziska). Ὁ πρῶτος δόγης τῆς Ένετίας ἦν εἰς τῶν ἀρχηγῶν τοῦ λατινικοῦ στρατοῦ τοῦ κατακτήσαντος έν ἔτει 1204 τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Geoffroy de Ville — Hardouin (κεφ. XXIV) λέγει «Ἦτο γέρων· μολονότι δ' εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς καί τὴν κεφαλὴν ὠραίαν, δὲν ἔβλεπε ποσῶς, διότι εἶχεν ἀπολέσει τὴν ὄρασίν του ἐκ πληγῆς ἣν εἶχεν λάβει κατὰ τὴν κεφαλὴν.»

Ὁ Ἰωάννης δὲ Τρόκτζοῦ (Troczon) γνωστότερος υπό τὸ ὄνομα τοῦ Ziska (εἰς τὴν Βοημικὴν γλῶσσαν μονόφθαλμος) ὅπερ ἔλαβε, ἀφοῦ, παιδίον ἔτι ὢν, ἀπώλεσε τόν ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν του παίζων μετ' ἄλλων παίδων, ἐγένετο ὁ πρωταίτιος καί ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τρομεροῦ πολέμου τῶν Οὐσσιτῶν, τοῦ ἐπὶ ἡμισυ αἰῶνα διαρκέσαντος.

Έν ἔτει 1420 εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Ραβῦ, ἀπώλεσε καί τόν ἕτερον ὀφθαλμόν· έν τούτοις καί μετά τὸ τελευταῖον τοῦτο γεγονός ἐξηκολούθησε αὐτὸ τὸ τυφλογεροντόσχυλο, ὡς ἀπεκάλει αὐτὸς ἑαυτόν, τόν πόλεμον καί ἤρε τὰς λαμπροτέρας νίκας.

Ἀφοῦ ἀπώλεσεν ἐντελῶς τὴν ὄρασιν λέγει ὁ Λενφάντ έν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ πολέμου τῶν Οὐσσιτῶν, ἔφερον αὐτόν ἐφ' ἄρματος παρὰ τῇ κυρία σιμαίᾳ. Ἐκεῖθεν δὲ μανθάνων τὰ περὶ τῆς τάξεως τῆς μάχης τὴν θέσιν τῶν τόπων, τῶν κοιλάδων, τῶν βράχων, τῶν ὁρέων καὶ τῶν δασῶν, ἐτοποθέτει τόν στρατόν του κατὰ τὰς πληροφορίας ταύτας καί ἔδιδε τὸ σημεῖον τῆς μάχης. Προσθετέον δὲ ὅτι δὲν διέκρινε τὴν ἡ-

μέραν ἀπὸ τῆς νυκτός. Ἐν ἐσπέρας διατάξας τὴν ἐναρξιν τινος προσβολῆς, ἔμαθεν, ὅτι ἦτο σκότος καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ προχωρήσῃ ὁ στρατός. Παρευθὺς διέταξε νὰ πυρπολήσῃσι παρακεείμενον χωρίον, ὅπως φωτίζηται ὁ στρατός ὅστις καὶ τότε ἐνίκησεν ὡς πάντοτε. Ἀπέθανεν ἐκ Πανώλης κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Ruzibislaw ἐν ἔτει 1424.

Ὁ χρονογράφος Ῥώσσοις Νέστωρ μνημονεύει μάχης τινος τοῦ 1023, ἐν ᾗ ὁ ἀρχηγός τῆς στρατιᾶς τῶν Βαρέγκων (Varégués) ὀνόματι Γιακούν ἦν τυφλὸς ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς κεκαλυμμένους χρυσοκεντήτω ταινίᾳ.

Γνωστός ἐστὶν ὁ ἐνδοξὸς θάνατος Ἰωάννου τοῦ Τυφλοῦ βασιλέως τῆς Βοεμίας ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κρεού (1346), καθ' ἣν, κατὰ τὸν Froissard (L. I. part. I, c. CCLXXXVIII), ἀνδρείως ἐπολέμησεν, ὁρμήσας ξιφῆρης κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

Ἡ ἱστορία τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ὀθωμανικῶν πολιτειῶν παρ' αἷς ἐπεκράτει ἡ βάρβαρος ποινὴ τῆς τυφλώσεως, περιλαμβάνει πληθὺν παραδειγμάτων τυφλῶν βασιλέων. Ἐκ τῶν ἀομμάτων ἡγεμόνων τῶν ἄλλων χωρῶν, μνημονεύομεν τοῦ Λουδοβίκου Γ' βασιλέως τῆς Προβηγκίας, τοῦ Βυλέσλα Γ' δουκὸς τῆς Βοεμίας, τοῦ Μάγνου Δ' βασιλέως τῆς Νορβεγίας, τοῦ Βέλα Β' βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας.

Ὁ Ναθαναὴλ Πρίσε, βιβλιοπώλης τοῦ Norwich, ζήσας κατὰ τὸν 19 αἰῶνα ἀπώλεσε τὴν ὄρασιν περιηγούμενος ἐν Ἀμερικῇ· ἀλλὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο δὲν ἐκώλυσεν αὐτὸν ποσῶς νὰ γίνῃ βιβλιοδέτης· σῶζονται βιβλία παρ' αὐτοῦ δεδεμένα μετὰ μεγάλης φιλοκαλλίας.

Μεταβῶμεν ἤδη εἰς τοὺς μονοφθάλμους θεωρουμένους βασιλεῖς συγκριτικῶς πρὸς τοὺς προμνημονευθέντας. «Πάντες ἐν γένει, λέγει ὁ Vigneuil-Marville, αἰσθάνονται οἶκτον πρὸς τοὺς τυφλοὺς, ἀποστροφὴν δὲ πρὸς τοὺς μονοφθάλμους, ἂν καὶ κατὰ δίκαιον οἱ τελευταῖοι εἰσιν ἄξιοι τῆς ἡμισείας συμπαθείας, ὡς ἔλεγεν ὁ μονόφθαλμος Σερβιέν. Οἱ παραβλῶπες εἰσὶν πᾶσιν ὅτε ἀρεστοί. Ὁ Κ. Μοντμορενσύ εἶχεν ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν διάστροφον ὅπερ δὲν ἀπήνρεσκεν· ἐν τῇ αὐλῇ μάλιστα τοῦ Λουδοβίκου II' τοὺς τοιούτους ὀφθαλμοὺς ἐκάλουν Μοντμορενσύ (avoir l'oeil à la Montmorency.) Ὁ M. Descartes εἶχε κλίσιν πρὸς τοὺς παραβλῶπας, διότι, λέγουσιν, ἡ τροφὸς αὐτοῦ ἦτο παραβλῶψ. Τινες, ἐν οἷς καὶ γώ, δὲν δύνανται

ν' ἀντενίσωσι παραβλῶπας χωρὶς νὰ αἰσθανθῶσι πένόχλησιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς.»

Εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν περιφθίμων μονοφθάλμων ἀνήκουσι καὶ οἱ Τυρταῖοι, Φίλιππος ὁ Μακεδών, Ἀννίβας, Βοεμώνδ Δ' πρίγκηψ τῆς Ἀντιοχείας, Ῥαούλ Α' κόμης τοῦ Vermandois, Βάνσεσλας Γ' βασιλεὺς τῆς Βοεμίας, ὁ γραμματικὸς Λεσποτέρ, ὁ Camoëus, Ποττο γλύπτης ἰταλὸς τοῦ 16ου αἰῶνος, Αἰλλω δραματικὸς συγγραφεὺς ἄγγλος, (ἀποθ. 1739), ὁ δούξ τοῦ Βουρβῶν ὑπουργὸς ἐπὶ τοῦ ΙΕ'. Λουδοβίκου, Σαιντ-Μάρκ, φιλόλογος τοῦ 18ου αἰῶνος, Ποτέρκιν εὐνοϊκὸς τῆς Αἰκατερίνης Β', ὁ χημικὸς Κοντέ ἐφευρετὴς τῶν ὁμωνύμων αὐτῶ μολυβδοκονδύλων, ὁ δαιὸς ἀρχαιολόγος Ἀρένδου (ἀποθ. 1824).

Παραβλῶπες ἦσαν ὁ Τυρταῖος, Νέρων, ὁ καλὸς Ἑσχαμ, ὁ πέρας ἡγεμὼν Μία-Μαχμούτ, ἐκθρονισθεὶς ἐν ἔτει 1722, ὁ ζωγράφος Guerchin, ἡ κυρία Μοντωζιέ (Montausier) κτλ.

«Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Τιβερίου, λέγει ὁ Σουεπτόνιος (κεφ. CLXVIII), ἦσαν παρμέγιστοι, πτό δὲ θαυμαστόν, ὅτι ἐβλεπον καὶ ἐν βαθύτατῳ σκότει ἀλλὰ μόνον ἐπ' ὀλίγον χρονικὸν διάστημα, ὁπότε ἐξεγείρετο τοῦ ὕπνου.»

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀναστάσιος ὁ Α' εἶχε τὸν ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν μέλανα τὸν δ' ἕτερον γλαυκόν, ἐξ οὗ καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν ἀποδοθεῖσα ἐπωνυμία τοῦ δικήρου.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ προσώπου πολλῶν ἀνθρώπων παρουσιάζει μεγίστην ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἠθικὸν αὐτῶν χαρακτῆρα. Ὁ Τιμολέων Δε Κοσσέ, κόμης τοῦ Βρισσάκ, ἡγάπα λέγει ὁ Brantôme (Des couronnels François, édition de Pantheon Τόμ. Α. σελ. 665) τὴν χρῆσιν τοῦ ξίφους καὶ εὐχαριστεῖτο εἰς τὴν χύσιν τοῦ αἵματος· οὐδενὸς φίλου τοῦ ἤκουε τὰς συμβουλὰς, ἦτο σκληρὸς ἐν ταῖς μάχαῖς καὶ πρόθυμος εἰς τὸ φονεῦν. Ὅσάκις συνεπλέκετο τινι ἐξεγριούτῳ καὶ ἐπληττε μέχρις οὗ ἴδῃ τὸ αἷμα ρέον ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ἀντιπάλου. Παράδοξον ὅμως ἀντίθεσιν παρίστα πρὸς τὰς τοιαύτας τραχείας καὶ αἱμοχαρεῖς ὁρέξεις, τὸ γλυκὺ, ὠραῖον, λεπτοφυὲς καὶ γυναικοειδὲς αὐτοῦ πρόσωπο.

Τὸ ἀνάπαινον παρατηρεῖται εἰς τὸν ἀνδρεῖον Στρότσε, ἔχοντα πρόσωπον βαρβαρικόν, στυγνόν, καὶ μελάγχχρον, ὡς ὅμως ἐγὼ γνωρίζω, ἡ καρδιά αὐτοῦ δὲν ἦτο σκληρὰ καὶ σπανιώτατα ἐν τῷ στρατοπέδῳ ἐπέβαλλεν αὐστηρὰς

ποινάς. Ἐν τούτοις μεθ' ὅλας τὰς ἐκθέσεις τοῦ Βραντώμ, ἀμφιδάλλομεν περὶ τοῦ ἡπίου χαρακτήρος τοῦ Σιρότσε, τοῦ ἡμέραν τινὰ ἐκ τῆς γεφύρας τοῦ Σε (pont de Ce) κατεκρημνίσαντος καὶ πνίξαντος 800 γυναῖκας, ἃς ὁ στρατὸς ἤγε μεθ' ἑαυτοῦ, πράξις ἥτις μικροῦ δεῖν νὰ διεγείρῃ στάσιν.

Παρατηρήθη ὡς περίεργον, ὅτι ὁ Τύρταϊς, ὁ Παρίνι, ὁ Σαίξ σπῆρος, (1) ὁ Βύρων, καὶ ὁ Βάλτερ-Σκώτ, πάντες ποιηταὶ ἦσαν χωλοὶ ἐκ χωλότητος δὲ ἔπασχον καὶ ὁ Ξωῖλος, ὁ Ἀγησίλαος, ὁ Γενσερίχος, ὁ Ροβέρτος Β'. δούξ τῆς Νορμανδίας, ὁ Ἑρρίκος Β'. αὐτοκράτωρ τῆς Δύσεως, ὁ Ὄθων Β'. δούξ τοῦ Βου σwiek. Κάρολος Β'. βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, ὁ Τυμολάνος, ἡ δεσποινὶς Valliere, ὁ Βενιαμὴν Κωνσταντίν κτλ. Ὁ ἀναγνώστης δὲ ἄς ἀπεφασίσῃ, ἔάν, ὡς διατείνεται ὁ Βύρων, ὁ κάπως ἐνεχόμενος εἰς τὸ ζήτημα, ἡ ψυχὴ δυσμόρφου σώματος ἦναι δραστηκοτέρα ἐνεκα τῶν προσπαθειῶν αὐτῆς πρὸς ἐπικάλυψιν τῶν φυσικῶν ἐλαττωμάτων. (2)

(Ἐπεταὶ συνέχεια).

Η ΒΑΚΧΙΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΕ ΣΕΝ ΦΕΛΙΞ.

— Τὸ κύμβαλον ἃς ἐπιφαύει τὸ κύμβαλον, καὶ ὁ ἀργυρόχρος φθόγγος ἃς ἵπταται βρέμων ἀπὸ βράχου εἰς βράχον.

— Ὁ κισσοῦς καὶ πράσινα φύλλα ἀμπέλου περιβεβλημένος θύρσος (3) ἃς ἀκοντίζεται μα-

κράν, καὶ ὁ ἐπιτήδειος βραχίων ἃς ἀρπάξῃ αὐτὸν πρὶν ἢ ἐπαναπέσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

— Αἱ λεοπαρδάλεις ἃς πίνωσιν εἰς τὸ μέγα χαλκοῦν κύπελον καὶ ἃς ἀκολουθῶσι σκιρτῶσαι τὴν εὐκίνητον παρθένον, τὴν ἱέρειαν τοῦ Βάκχου.

— Ὡθεῖς Διόνυσε, ὁ κόσμος εἶναι ἰδικός σου!

— Ὁ ἀπὸ τῆς σταφυλῆς μεθύομενος θνητὸς εἶναι βασιλεὺς τοῦ παντός.

— Ὁ οἶνος εἶναι ὁ φίλος τοῦ πτωχοῦ καὶ ὁ τρόμος τοῦ πλουσίου ὑποκριτοῦ.

— Ὁ οἶνος εἶναι ὁ δαμαστής τοῦ ἔρωτος.

— Ὁ οἶνος εἶναι τὸ μαγικὸν ποτόν.

— Ὁ Βάκχος κλείει τὰς θύρας τοῦ παρελθόντος, φωτίζει τὸ ἐνεστὼς, ἀνοίγει τὸ μέλλον.

— Ὁ οἶνος . . . εἶναι ἡ ἀθανασία.

— Ὁ χρυσοκόματος Φαλερινὸς οἶνος ἃς ρεύσῃ λοιπὸν τοῦ ἀμφορέως τῆς Ἑτρουρίας.

— Αἱ διώτιοι ὑδρίαι, καὶ τὰ ῥάμφος ἱέρακος φέροντα Κυρηναϊκὰ ἀγγεῖα ἃς ἐκχύσωσι τὸ ἀφρώδες αὐτῶν νέκταρ.

— Καὶ σὺ, οἶνε τῆς Κρήτης, οἶνε τὸν ὁποῖον πίνομεν ἐντὸς ἀργυρῶν κεράτων, καλῶς ἤλθες!

— Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ, φίλοι μου ἀπομακρύνετε τὸν οἶνον τῶν Γαλατῶν· εἶναι ὀρμιμὸς ὡς ἡ φίλερις γυνή· εἶναι ἄχρους ὡς ἡ αὐγὴ ἡμέρας ὑετωδούς.

— Ἰταλία! Ἰταλία! Κατέκτησας τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ Ἀτλαντος μέχρι τοῦ μυθώδους Ἰνδοῦ, ἀλλ' ὁ Διόνυσος κατέκτησε σέ. Σήμερον καὶ ἡ Σύγκλητος καὶ ὁ Ῥωμαϊκὸς λαὸς πίνουσιν εὐμενῶς. Ὁ Καίσαρ, ὅσῳ σεβαστὸς καὶ ἂν ἦναι· δὲν μιμεῖται αὐτοῦς . . . Εἶναι ἀσθενής, ὁ ἀσεβής! Εἴθε ἡ εὐδαιμονία του νὰ ὠχριάσῃ ἀπέναντι ἀπογόνου τινὸς τοῦ Ἀντωνίου, τοῦ γενηαίου οἰνοπότου! Φεῦ! Ὁ θάνατος ἐλθὼν κατέλαβε τὸν ἱερέα τοῦτον τοῦ Βάκχου· δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ τῆς ἀπωλείας μιᾶς γυναικὸς, καὶ ἐν τούτοις ἐκαλλιέργει εἰσέτι τὰς σταφυλὰς τῆς Ἀνατολῆς . . .

— Εὐοῖ! Ἀς περιστρέφωμεν τὰ κύμβαλα καὶ παίωμεν διὰ τοῦ θύρσου τὴν στίλβουσιν τῶν λεοπαρδάλεων χαίτην.

Πέραν τῆς Βατίας, ἐπὶ τῶν ὑπερκειμένων τῆς ἐρυθρᾶς τοῦ παραλίου ψάμμου βράχων, τὸ ἄσμα τοῦτο ἀντήχει φαιδρῶς, καὶ τὰς βακχικὰς αὐτοῦ ἐπιποδοὺς διαδέχοντο μεταλλικὰς κλαγγὰς καὶ παρατεταμμένοι μυκηθμοί. Ἰππεὺς τις παρήρετρεχε τὰς καμπὰς τοῦ κόλπου. Ἦκουσε τὸ ἄσμα καὶ ἐθέλχθη ὑπὸ τοῦ μέλους τῆς ἀγνώ-

(1) Ὅλοι οἱ συγγραφῆς δὲν ὁμοφωνοῦσιν εἰς τοῦτο.

(2) Ὁ Βύρων δὲν ἐσυγχώρει τὴν μητέρα αὐτοῦ παρεμελήσασαν νὰ προσκαλέσῃ ὀρθοποδιστὴν, ἐνῶ ἔτι ἦτο παῖς, ἵνα θεραπεύσῃ ἢ ἐλαττώσῃ τὴν δυσμορφίαν τοῦ ποδὸς του. Φαίνεται δὲ ὅτι ὑπέφερε πολὺ ἄτε εὐερεθίστου φύσει χαρακτήρος ὢν, διότι μέχρι ὑπερβολῆς περιποιεῖτο τὴν καλλονὴν τοῦ σώματός του. Καθ' ὅσον ἐφ' ἑ μεταξὺ τῶν ὀδόντων μανδύλιον ἵνα μὴ διὰ τῆς ἐπαφῆς βλαβῶσιν.

(3) Ῥάβδος, ἣν ἔφισαν αἱ Βάκχαι.